

- w kwestii poziomu niezdolności do należytego wypełniania obowiązków, który należy stwierdzić dla uzasadnienia zwolnienia przed zakończeniem okresu próbnego.
2. Zarzut drugi dotyczący braku właściwego uzasadnienia i oczywistego błędu w ocenie:
- w kwestii braku właściwego uzasadnienia i oczywistego błędu w ocenie;
 - w kwestii oceny faktów mogących uzasadnić stwierdzenie o oczywistej niezdolności do należytego wypełniania obowiązków.
3. Zarzut trzeci dotyczący nadużycia władzy.

Skarga wniesiona w dniu 22 stycznia 2020 r. – Zjednoczone Królestwo / Komisja

(Sprawa T-37/20)

(2020/C 95/48)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej (przedstawiciele: Z. Lavery, Agent i T. Buley, Barrister)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji wykonawczej Komisji (UE) 2019/1835⁽¹⁾ w zakresie, w jakim wyłącza ona z finansowania przez Unię Europejską niektóre wydatki poniesione przez akredytowane agencje płatnicze Zjednoczonego Królestwa z tytułu Europejskiego Funduszu Rolniczego Gwarancji (EFRG) i Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW), z powodu niedociągnięć w definicji rolnika aktywnego zawodowo – przedsiębiorstw powiązanych.
- obciążenie Komisji kosztami poniesionymi przez Zjednoczone Królestwo.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi jedyny zarzut dotyczący błędnej wykładni art. 9 ust. 2 A [akapit pierwszy] rozporządzenia nr 1307/2013⁽²⁾.

Na poparcie tego zarzutu Zjednoczone Królestwo przedstawia siedem argumentów.

- Po pierwsze, Komisja popełniła błąd przy wykładni brzmienia art. 9 ust. 2 A [akapit pierwszy]. Nie wyklucza on zapłaty na rzecz wnioskodawcy z tego tylko powodu, że należy on do większej grupy spółek, której niektórzy członkowie podejmują działalność znajdującą się na liście negatywnej.
- Po drugie, strona skarżąca podnosi, że z brzmienia tego przepisu nie może wynikać znaczenie, jaki przypisuje mu Komisja. Z syntaktycznego punktu widzenia jest oczywiste, że zakazane jest, aby grupa sama prowadziła daną działalność. Warunek ten nie jest spełniony, jeśli wnioskującym o bezpośrednią płatność jest spółka, która (sama) spełnia definicję rolnika zawartą w art. 4 ust. 1 lit a), ale nie prowadzi (sama) danej działalności.
- Po trzecie, wykładnię dokonaną przez Zjednoczone Królestwo potwierdza okoliczność, że brzmienie art. 9 ust. 2 A [akapit pierwszy] jest odzwierciedleniem brzmienia art. 4 ust. 1 lit. a), definiującego pojęcie „rolnika”. „Rolnik” może oznaczać albo (i) pojedynczą osobę, fizyczną lub prawną, prowadzącą działalność rolniczą, albo (ii) takich osób. W tym drugim przypadku pojedynczy „rolnik” w rozumieniu art. 4 ust. 1 lit. a) będzie oznaczał zespół osób fizycznych lub prawnych. Wyrażenia tego nie należy rozumieć jako wprowadzające element „podmiotów powiązanych” do art. 4 ust. 1 lit. a), a zatem nie należy nadawać takiego znaczenia art. 9 ust. 2 [A] [akapit pierwszy].

- Po czwarte, wyrażenie „grup[a] osób fizycznych lub prawnych” pojawia się w innych miejscach rozporządzenia, ale Komisja nie wydaje się interpretować go w sposób spójny z dokonywaną przez siebie wykładnią art. 9 ust. 2 [A] [akapit pierwszy]. Zjednoczone Królestwo podnosi, że podstawowe wyrażenie powinno być niewątpliwie interpretowane w sposób jednolity w całym rozporządzeniu nr 1307/13.
- Po piąte, Zjednoczone Królestwo podnosi także, że istnieje inny problem językowy z wykładnią przyjętą przez Komisję. Odniesienie do osoby „fizycznej” w przedmiotowym wyrażeniu jest redundantne. W istocie wystarczyłoby odniesienie wyłącznie do „grupy osób prawnych”. Osoba fizyczna nie może nigdy należeć do innej osoby fizycznej lub prawnej ani nie może być powiązana z inną taką osobą w sposób, w jaki jedna spółka może być powiązana z drugą.
- Po szóste, szersze względy celowościowe lub teleologiczne przemawiają za stanowiskiem Zjednoczonego Królestwa i podważają stanowisko Komisji. W istocie motyw 10 wskazuje, że płatności bezpośrednie nie powinny być przyznawane „niektórym osobom fizycznym i prawnym, chyba że mogą one udowodnić, iż ich działalność rolnicza nie ma charakteru marginalnego” Takie podejście jest całkowicie zgodne z dokonywaną przez Zjednoczone Królestwo wykładnią art. 9 ust. 2 A [akapit pierwszy] i sprzeczne z wykładnią dokonywaną przez Komisję.
- Wreszcie, art. 9 ust. 2 C [akapit trzeci] pozwala na odstępstwo od zakazu zawartego w art. 9 ust. 2 A [akapit pierwszy], jeżeli wnioskodawca (osoba lub grupa osób) wchodzi w zakres pkt a) – c). Jeżeli wnioskodawcy mogą udowodnić, że ich działalność rolnicza nie ma charakteru „marginalnego”, wchodzi w zakres pkt b). Jest zatem jasne, że intencją prawodawcy nie było wykluczenie płatności na rzecz osób zajmujących się działalnością z negatywnej listy co do zasady.

(¹) Decyzja wykonawcza Komisji (UE) 2019/1835 z dnia 30 października 2019 r. wyłączająca z finansowania Unii Europejskiej niektóre wydatki poniesione przez państwa członkowskie z tytułu Europejskiego Funduszu Rolniczego Gwarancji (EFRG) oraz Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) (Dz.U 2019 L 279, s. 98).

(²) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1307/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. ustanawiające przepisy dotyczące płatności bezpośrednich dla rolników na podstawie systemów wsparcia w ramach wspólnej polityki rolnej oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 637/2008 i rozporządzenie Rady (WE) nr 73/2009 (Dz.U 2013 L 347, s. 608).

Skarga wniesiona w dniu 30 stycznia 2020 r. – CX / Komisja

(Sprawa T-52/20)

(2020/C 95/49)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: CX (przedstawiciel: adwokat É. Boigelot)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie dopuszczalności i zasadności skargi;

a w konsekwencji:

- stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 21 marca 2019 r. o sygn. Ares(2019)1889562 o przywróceniu skarżącego do służby w grupie zaszerogowania AD 8/5;
- stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 21 października 2019 r. o sygn. Ares(2019)6485832, doręczonej tego samego dnia, w której organ powołujący oddalił zażalenie skarżącego, wniesione przez niego w dniu 21 czerwca 2019 r., o sygn. R/348/19, na zaskarżoną decyzję;